

“Isus Hristos este același ieri, azi și în veci!” (Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ - ianuarie 1981

(traducere din limba franceză)

Vă salut din toată inima în scumpul Nume al Domnului Isus Hristos cu Cuvântul din Apocalipsa 5:12 „*Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!”*”

Salvatorul nostru, numai El singur a fost vrednic să ia cartea pecetluită, să-i rupă cele șapte peceti și să descopere ceea ce era scris în ea. În calitatea Sa de Răscumpărător, El i-a făcut vrednici pe toți răscumpărații Lui să-I aducă onoarea și lauda. În dragostea Sa pentru ei (cei răscumpărați), El a înfăptuit eliberarea și, pe crucea de pe Golgota, El a plătit un preț atât de mare. Ioan a văzut în duhul că atunci când Mielul a luat Cartea, cei 24 de bătrâni s-au aruncat cu fața la pământ înaintea Lui „... *având fiecare câte o alăută și potire de aur, pline cu tămâie care sunt rugăciunile sfinților*”. Astfel sunt primite rugăciunile pe care sfinții le înalță către Dumnezeu. Alăutele reprezintă cântarea de biruință și laudele care au fost deja cântate în acest timp și care vor fi cântate de Mireasă după ce va fi răpită. „*Și cântau o cântare nouă, și ziceau: „Vrednic ești tu să iei cartea și să-i rupi pecetea: căci ai fost înjunghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam”* (vers.9).

Ioan a avut marele privilegiu să vadă aceasta în duhul. Nouă El ne-a rezervat un și mai mare privilegiu, căci peste puțin timp noi vom trăi aceste lucruri.

Cel care s-a ocupat îndeaproape de Mesajul de sfârșit, știe că Pecetea au fost deschise în martie 1963, după ce acest lucru fusese anunțat mai dinainte. Toți aceia pe care Dumnezeu i-a rânduit pentru înviere iau parte la ceea ce Domnul le-a descoperit în aceste Peceti, pentru că ei ascultă cu atenție Cuvântul lui Dumnezeu și-l cred. Aleșii strâng în inima lor ceea ce Duhul face de cunoscut bisericilor. Ei sunt adunarea de la începuturi care se ține strâns legată de Adevărul descoperit al Cuvântului.

„*Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!*” (vers. 10). În acest verset, chemarea adevăraților creștini este clar exprimată. În timpul încheierii planului lui Dumnezeu de mântuire, toată creația care acum încă așteaptă eliberarea, își va uni glasul cu cântecul de lauda și vor striga cu putere: „Tu singur, o, Doamne, ești vrednic, Tu ești vrednic, Tu ești vrednic să primești lauda, slava și închinarea. Tu ești vrednic, o, Doamne!”

Desori, fratele Branham amintea diferitele etape ale slujbei sale. Este sigur că ultima parte a slujbei pe care o primise de la Dumnezeu a început cu deschiderea pecetilor. Cu puțin timp înainte, pe 1 aprilie 1962 el amintea de predica sa despre depozitarea hranei, spunând: „...mă gândesc la visul pe care l-am avut nu cu mult timp în urmă. În acest vis, eu trebuia să pun deoparte hrana în capelă”. În predica din 30 decembrie 1962, el folosește aproape aceleași cuvinte pe care mi le spusese mie în 3 decembrie 1962: „Acum, Mireasa nu este încă desăvârșită; totuși Mirele este desăvârșit. Mireasa nu este încă desăvârșită; hrana care-i va fi dată nu este o hrană firească, ci una duhovnicească, pe care continuați să o primiți”. După cum știu eu, Domnul i-a arătat articole alimentare naturale și prin aceasta El i-a dat o imagine clară despre ceea ce însemna hrana duhovnicească. La sfârșitul celei de-a șaptea Peceti, el a exprimat acest gând în rugăciune: „Te rog, Doamne să binevoiești să-l însoțești pe iubitul nostru predicator Neville, Doamne, umple-l de putere și dă-i înțelepciunea necesară pentru ca să poată să dea turmei lui Dumnezeu această hrană pusă deoparte”.

Cu deschiderea Pecetilor a început punerea deoparte a hranei îmbelșugate pentru Biserica Mireasă, precum și descoperirea tainelor lui Dumnezeu care au fost ascunse până atunci. Au fost, de asemenea, anumite lucruri pe care fratele Branham nu le văzuse mai înainte, căci nici lui nu i-au fost arătate toate deodată.

În predica sa „Cele zece fecioare”, din 11 decembrie 1960, el spus, de exemplu că, călărețul alb din Apocalipsa 6, ar fi Duhul Sfânt care a ieșit ca să biruie. Cu toate acestea, atunci când prima Pecete a fost deschisă, el a recunoscut ca acest personaj este Antihristul, reprezentat în cele 4 stadii ale sale de evoluție.

În 18 martie 1963, când fratele Branham a vorbit despre prima pecete, el a mărturisit cu umilință: „Aș fi făcut o mare greșală dacă astăzi, către ora 12, Duhul Sfânt nu ar fi venit în camera unde mă aflam și nu mi-ar fi corectat gândul pe care voiam să-l scriu pentru a-l prezenta”. Dacă un astfel de prooroc confirmat și un om al lui Dumnezeu trebuia să se lase corectat de Domnul, fără a-și revendica infailibilitatea pentru el însuși, cum este atunci cu noi? Imediat după aceea, el a făcut această afirmație: „Totuși, la fel de adevărat cum eu sunt aici în această seară, eu vă spun că ce vă spun am primit astăzi de la Cel Atotputernic”. Din momentul când un prooroc primește prin Duhul descoperirea directă a Cuvântului lui Dumnezeu, noi avem de-a face cu ceea ce spune Domnul și toți adevărații copii ai lui Dumnezeu ascultă cu atenție și cu mare respect.

În predica din 21 februarie 1965 despre căsătorie, el spune: „Eu nu o știam până acum câteva zile”. El era absolut sigur că a știut aceleași versete biblice pe care noi le citim și a avut tot atât de puține cunoștințe despre aceste lucruri cum am fi avut și noi. Imediat, el adaugă pentru a explica acest lucru: „Aceste lucruri nu au fost descoperite

pentru că pecețile nu au fost încă deschise”. Noi trebuie să luăm seama să nu acoperim limbajul clar al Cuvântului descoperit cu gândurile pe care le avem. Numai un nebun se poate gândi că ar putea primi felul de a vedea într-o întâlnire separată cu Dumnezeu, dar, în realitate, el nu are decât propria părere. Chiar dacă un lucru poate fi privit ca fiind biblic ca literă și prezentat ca atare, întrebarea care se pune mereu este dacă este în conformitate cu Cuvântul descoperit și cu voia lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, cel care a recunoscut o dată că un adevărat prooroc al lui Dumnezeu a fost printre noi, acela se va apleca sub mâna puternică a lui Dumnezeu și va primi cu recunoștință lucrurile care-i sunt aduse. Fratele Branham a fost condus întotdeauna mai adânc în Cuvântul și în voia lui Dumnezeu și ne-a făcut și nouă de cunoscut lucrurile care i-au fost descoperite.

Este cunoscut în istoria Bisericii că marii bărbați ai lui Dumnezeu, în toată viața lor, au căutat și mai mult adevărul, cu toate că fuseseră deja luminați în parte de Adevărul Cuvântului. Din păcate, se confundă adesea „cunoștințele” cu adevărurile biblice. Știința proprie leagă, duce la extreme, conduce la fanatism religios și distruge legătura dintre credincioși. Dimpotrivă, Adevărul biblic eliberează, unește și contribuie la creșterea duhovnicească. O descoperire dată prin Duhul este întotdeauna plină de adevăr și de dragoste divină. Pe El, Adevărul, vrem să-l cunoaștem și vrem mai mult să-i devenim asemănători, până când vom deveni desăvârșiți. Prin cunoștință nu putem ajunge desăvârșiți pentru că nu este desăvârșită. Desăvârșirea nu poate veni decât de la cei care au fost aduși la desăvârșire.

Evenimente de o importanță deosebită

În noiembrie 1980, în timpul vizitei la cel mai înalt nivel a Vaticanului în RFG, anumite voci din domeniul religios și-au făcut din nou auzit glasul în mod public. Cuvântul „reformă” era la ordinea zilei. Cu o mare prezență de spirit, prin citate biblice potrivite sau nu, s-a reușit impresionarea întregii lumi creștine ca și a celei politice. Entuziasmul maselor ne amintea de trecutul relativ recent și care este încă în memoria multora dintre noi. Apoi, după un timp, devine clar și tot mai evident faptul că „pelerinul” Romei a găsit în fiecare ocazie, în fiecare situație, în fiecare loc și împrejurare cuvinte „potrivite”. Toți îl admirau și au băut din paharul său. Lumea și-a pierdut cu totul orientarea. Multe lucruri ar putea fi spuse în legătură cu acest subiect din punct de vedere profetic: „*Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost înjunghiat*” (Apoc.13:8).

După al doilea război mondial, a putut fi observată trezirea multor națiuni, în mod special în Africa și Asia, au luptat pentru independența lor. Acum câțva timp, scena s-a mișcat pentru a trece în domeniul religios. Khomeini, care trăia în exil, a făcut să se manifeste puterea religioasă a Islamului, l-a răsturnat de la putere pe Shah și a făcut totul ca țara să fie pusă sub arbitraj internațional. Consecințele au fost că regiunea Golfului Persic a devenit un butoi de pulbere unde scânteia nu lipsește. De ce astfel de lucruri nu au avut loc mai devreme? Suntem mai aproape de sfârșit decât ne gândim?

Biserica catolică, cu prea iubitul său „super-Papă” venit din est, a fost vizibil uluită de o asemenea desfășurare de forțe și conduce o campanie mondială cum nu a mai fost niciodată mai înainte. Ceea ce reiese din Sfânta Scriptură este faptul că, înainte de toate, trebuie să avem atenția îndreptată spre Roma. Daniel a văzut a patra fiară care reprezenta cele patru împărății mondiale care au existat (Daniel 7:1-8). Ultima va fi împărăția romană. Apocalipsa 17 prezintă în imagini puterea politică mondială a acestei împărății printr-o fiară și puterea religioasă prin curvia care este peste ea: „*Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire planul Lui: să se învoiască pe deplin și să dea fiarei stăpânirea lor împărătească, până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu. Și femeia, pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare care are stăpânire peste împărății pământului.*” (Apoc.17:17-18).

Împărăția romană, care cuprinde puterea politică, economică și religioasă, va apuca la sfârșit, pentru un scurt timp, rolul de conducător mondial. Din pricina cruzimii sale, Islamul nu va găsi nici o ureche care să-i asculte în lume, totuși, acest papă pacificator, cu ajutorul mijloacelor care-i sunt la îndemână, va exercita domnia sa asupra împărățiilor pământului. Acest lucru a fost proorocit prin Duhul lui Dumnezeu în Cuvântul profetic și se împlinește sub ochii noștri.

Se pare că lupta care a durat mult timp și care a făcut atâtea victime a fost purtată în zadar. Totuși, știm că în toate timpurile Dumnezeu a avut o rămășiță care nu a putut fi înșelată, oameni care au fost mereu martori credincioși care au luptat pentru Adevăr. Lista martirilor credinței se întinde ca un fir roșu printre popoare și epoci. Deseori auzim vorbindu-se despre reformatori și de contemporanii lor. Totuși, alții deja înainte au deschis calea și au netezit drumul.

În anii 1374-1384, Wyclif, a pus deoparte diferitele doctrine ale bisericii și a prezentat Sfânta Scriptură ca fiind singura cale adevărată în problemele legate de credință. În cartea sa avangardistă care se intitula „Hristos și împotrivorul Său”, el îl numea în mod direct pe papă ca fiind Antihristul și a enumerat toate învățăturile nebiblice. Atunci când a tradus Biblia latină, așa numita „vulgata” în engleză, a fost luminat de Duhul Sfânt. Focul lui Dumnezeu începuse să ardă în el și a început să lucreze pentru Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu atât în viața sa, cât și în predicile sale.

Domnul a călăuzit în așa fel că învățătorii cehi au adus scrierile lui Wyclif la Praga. Hus, care era un renumit orator, a început prin a păstra tăcerea, apoi se adâncea în această scriere și curând a scris o carte în propria limbă. În clipa când el a fost luminat duhovnicește, a intrat în lupta pentru adevărul dumnezeiesc. În momentul arderii sale pe rug, a proorocit: „După moartea mea, Dumnezeu va trimite un om care va fi mai tare decât mine”. Dumnezeu a trimis acest om și alții care L-au slujit pe Dumnezeu, fiecare în timpul său.

Pe 1 ianuarie 1519 la Zürich, Zwingli își începea cuvântările cu „Tatăl nostru”. Din ce în ce mai mulți oameni veneau să-l asculte. La sfârșitul anului amintea ceea ce avusese loc: „Au fost în Zürich aproape 2000 de suflete care au fost hrănite cu laptele Adevărului Evangheliei, iar acum au cerut hrană tare”.

Puțin după aceea, ieșea cartea lui Luther numită „Tatăl nostru” și mulți au crezut că Zwingli a fost cel care a scris-o și că nu era decât numele lui Luther care a fost pus la sfârșit și asta pentru că expunerea celor doi oameni era atât de asemănătoare! Ei aveau câteva lucruri în comun: amândoi au fost luminați de Duhul Sfânt; amândoi s-au aplecat în special asupra epistolelor lui Pavel; amândoi au pus deoparte tâlcuirile lui Augustin.

După acel timp, multă apă a curs pe Rin în care a fost aruncată cenușa lui Jan Huss. Mulți au sfârșit ca martiri și totuși, adevărurile biblice au rezistat. Dumnezeu a continuat să înainteze până la deplina descoperire a lui Isus Hristos în timpul nostru.

Nu este necesar să mai amintim de cutremure și catastrofe de toate felurile care au loc, căci noi suntem informați zilnic ca și în ceea ce privește conflictele politice și militare. Știm că poporul Israel în mod deosebit are în fața lui un timp greu și trebuie să ne rugăm sincer: „Doamne, eliberează-ți poporul de toate suferințele!” Înaintea ochilor noștri se adună nori negri și este sigur că în scurt timp va izbucni furtuna.

Anunțul privind vizita papei la Consiliul Mondial al Bisericilor de la Geneva în 1981, este o noutate, cu toate că este nefastă, vine la momentul „potrivit”. Este știut că atunci, un martor credincios al lui Isus Hristos, pe nume Michel Servet, a fost ars pe rug în 27 octombrie 1553. Servet a fost contemporan cu Calvin și el avusese deja în acel timp lumina dumnezeiască. În manifestul său, la fel ca Schwenkfeld, cel care deja în acel timp boteza în Numele Domnului Isus Hristos, el s-a ridicat pentru a spune că nu este vorba despre o biserică națională, ci din contră, o comunitate de adevărați credincioși.

Această țară, care a fost adânc reformată, se află astăzi prinsă în plasa influenței romane și cu prilejul Consiliului Mondial al Bisericilor, al cărui sediu se afla la Geneva, a fost chemată la o întâlnire a direcțiilor de credință în vederea unificării. Pregătirile acestui eveniment se fac pas cu pas. Interzicerea Ordinului Iezuit a fost ridicată și calea care conduce la recunoașterea Papei a fost netezită. Toți cad în genunchi, toți fac plecăciuni și îi aduc închinare.

Când te gândești că toate bisericile protestante libere, până la cea penticostală sunt reprezentate în Consiliul Mondial al Bisericilor și prin asta primesc semnul fiarei, nu poți decât să simți o adâncă durere. Multe suflete sincere cad fără să se gândească în această capcană. Fie ca Dumnezeu să dea harul Său pentru ca ceilalți care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal și care nu au luat parte la dansul în jurul vițelului de aur, să poată fi chemați afară din Babilon.

Observăm cât de necesară a fost slujba fratelui Branham și cât de hotărâtor este Mesajul timpului de sfârșit pentru adevărații credincioși. Suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru că astfel El ne-a dat lumina corectă și potrivită pentru acest timp. A fost plăcerea lui Dumnezeu ca, tocmai în Elveția, unde fratele Branham a fost folosit în slujba sa, să poată avea loc o puternică răspândire a binecuvântărilor Sale! Ne rugăm pentru asta și credem că Domnul va permite să se întâmple după voia Sa.

Isus, cel răstignit

Salvarea noastră nu se bazează pe o mărturie de credință sau pe o doctrină, ci mântuirea este dată doar prin actul de eliberare al Domnului Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Vor fi oameni din Vechiul și din Noul Testament care se vor întâlni în slavă, deși cunoștința lor a fost diferită și asta pentru că ei au crezut din toată inima că eliberarea și mântuirea lor o află în Mesia, pentru că ei au trecut de la moarte la viață (Ioan 5:24). Dumnezeu va judeca pe fiecare după ceea ce i-a fost propovăduit, căci credința vine în urma ascultării predicii. Este la fel ca ceea ce i-a fost spus fratelui Branham în legătură cu experiența perdelei timpului. Întâii născuți nu vor fi judecați pentru că vina lor a fost pusă pe Fiul lui Dumnezeu, care a suferit moartea în locul lor.

După epoca reformei, Domnul a dat în continuare lumină. Prin cartea sa „Prizonieratul Bisericii în Babilon”, Luther a acționat la momentul potrivit pentru a face o ruptură. Era cel mai bun punct de reper pentru lumea creștină. El a reasezat pe sfeșnic adevăruri biblice sigure și totuși, pe calea care ducea către Evanghelia deplină și învățătura apostolilor nu se făceau decât primii pași. În acel timp, era de ajuns să se creadă în Isus Hristos și să se ia aminte la mesajul neprihănirii.

Acum, însă noi trăim în cu totul alt timp: trăim în timpul deplinei restituiri a tot ceea ce Dumnezeu a spus prin gura sfinților săi prooroci, nu doar reformatori, de la început (Fapte 3:21). Din acest motiv, Dumnezeu a trimis în acest timp un prooroc și nu doar un reformator. Totuși, nu trebuie să privim cu dispreț începutul din acel timp. Este sigur că astăzi multe lucruri care se spuneau și erau învățate atunci ne par acum comice. Marii bărbați ai lui

Dumnezeu nu au avut suficientă lumină asupra multor aspecte, dar ei au stat sub har și s-au bucurat de mântuirea în Isus Hristos. Noi nu vom fi judecați după propria cunoștință sau după a altora, ci având la bază poruncile lui Dumnezeu care au fost spuse pe acest pământ.

Cei care au primit harul lui Dumnezeu și au fost eliberați în toate timpurile au pus accent în principal pe lucrarea desăvârșită de răscumpărare. Ei au avut siguranța că Isus Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, le-a ispășit păcatele și le-a iertat greșelile.

Adevărata jertfă

Domnul Isus a trebuit să fie găsit asemenea nouă în toate lucrurile, până la a fi găsit credincios și milos ca Mare Preot (Evrei 2:17). El a făcut din ai Săi o jertfă sfântă. Pavel vorbește de slujba Evangheliei lui Isus Hristos (Rom.15:16) și de slujba împăcării (2 Cor. 5:18). Fratele Branham a spus : „Iertarea și dragostea merg împreună”. Asta pentru Dumnezeu ne-a iubit și ne-a iertat. Este vorba, deci de credința care lucrează prin dragoste (Gal.5:6). Pretutindeni unde iertarea prin Lege era susținută, apăreau certuri și neînțelegeri. Atunci vezi paiul din ochiul fratelui, iar asta este fățarnicie. În legătură cu acest lucru, Domnul spunea în Matei 7 „*Nu dați lucrurile sfinte și nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor*”. Mărgăritarele sunt prea scumpe pentru a fi aruncate câinilor sau porcilor. Chiar dacă ele sunt aruncate în cel mai greu noroi care ar exista, ele rămân scumpe pentru proprietar. Cel care aruncă mărgăritarele porcilor este în pericol să fie rupt de ei. De aceea Isus spune: „...*ca nu cumva să le calce în picioare și să se întoarcă să vă rupă*”. Mărgăritarele sunt călcate în picioare și cei care le-au aruncat sunt rupti în bucăți. Cui i-a folosit?

În Matei 13, Domnul Isus vorbește în pilde despre Împărăția lui Dumnezeu și le spune: „*Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Și, când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are, și-l cumpără*” (vers.45-46). Fiecare în parte suntem multe mărgăritare, dar ca Mireasă, suntem un mărgăritar de mare preț pentru cel care a lăsat slava și a plătit pe pământ un preț atât de mare (1Petru 1:18-19).

Mijlocitorul

În capitolul 4 din Zaharia, proorocul a văzut tabloul cu un sfeșnic de aur. Călăuzit de Duhul lui Dumnezeu, el scrisese deja în ultimele două versete din al doilea și al treilea capitol cuvinte deosebite. În ultimul verset din capitolul 2, el insistă asupra alegerii: „*Domnul va lua în stăpânire pe Iuda, ca partea Lui de moștenire în pământul sfânt, și va alege iarăși Ierusalimul*”. Ce făgăduință minunată! Noi suntem aleșii lui Dumnezeu din noul legământ. În multe locuri din Scriptură, în Vechiul și din Noul Testament, accentul este pus pe această realitate.

În 1 Cronici 28 este spus că Dumnezeu a ales Israelul dintre toate popoarele; în al doilea rând a ales seminția lui Iuda dintre cele 12; în al treilea rând El a ales casa lui Iese dintre toate familiile; în al patrulea rând a ales pe cel mai tânăr dintre toți fii, punându-l pe tronul împărătesc. Iuda s-a întors în țara făgăduită și acolo Dumnezeu a luat stăpânirea asupra poporului Său și a ales din nou Ierusalimul. Imediat după aceea este scris: „*Orice făptură să tacă înaintea Domnului, căci El S-a și sculat din locașul Lui cel sfânt!*” (vers. 13). Vedem imediat de ce trebuie făcută liniște când vorbește Dumnezeu și că El le face de cunoscut alor Săi alegerea.

După aceste lucruri, dușmanul se ridică ca să acuze. Citim în Zaharia 3: „*El (îngerul) mi-a arătat pe marele preot Iosua, stând în picioare înaintea Îngerului Domnului, și pe Satana stând la dreapta lui, ca să-l pârsască*”. Nu este ciudat că acuzarea are loc în prezența lui Dumnezeu, pe când Iosua își făcea slujba? Să ne imaginăm: Zaharia vede în viziune pe marele preot Iosua în fața Îngerului Domnului și îl aude pe Satan la dreapta aducându-și acuzarea: „*Domnul a zis Satanei: „Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?”*”

Ca și în zilele lui Iov și a marelui preot Iosua, la fel astăzi Satan încearcă din nou să se strecoare în adunările de credincioși. Dar chiar atunci când el vorbește direct prin gura unuia pentru a-i acuza pe răscumpărați, iertarea lui Dumnezeu prin Isus Hristos este deasupra tuturor acuzațiilor. Domnul spune prin Pavel: „*Cine va ridica pără împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi!*” (Rom.8:33-34).

Domnul ne-a ales și ne conduce la desăvârșire. Într-o zi acuzatorul fraților va fi aruncat din cer (Apoc. 12:7-12) după ce ceata biruitorilor a fost înălțată. Domnul a continuat să vorbească lui Zaharia și i-a zis: „*Nu este el un tăciune scos din foc?*”. Acuzarea este îndreptățită, dar în ochii lui Dumnezeu Iosua era acolo pentru a-și face slujba și cu acest prilej Satana vrea să-l nimicească. Totuși Domnul i-a spus să tacă. Domnul poruncește și astăzi tuturor să tacă, să-și plângă păcatele și să se cerceteze în fața lui Dumnezeu.

Ceea ce este spus mai departe răsună ca cea mai minunată chemare a Evangheliei: „*Iar Îngerul, luând cuvântul, a zis celor ce erau înaintea Lui: „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!”* Din acel moment, Satan, acuzatorul (pârâșul) fraților trebuia să plece cu coada între picioare. Domnul continua să-i spună lui Iosua: „*Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haine de sărbătoare!*” Cu siguranță Satan nu putea să suporte ca

acest om al lui Dumnezeu să fie îmbrăcat cu haine noi. Conform Cuvântului lui Dumnezeu, Domnul va avea o Biserică fără pată și fără zăbăritură, cei care au fost spălați în sângele Mielului și îmbrăcați cu haina albă ale neprihănirii pe care Dumnezeu le-a dat-o; aceasta este haina Miresei.

Este adevărat, este spus că și Maria a ajuns și ea albă ca zăpada, dar de lepră! Ea nu a putut să tacă și prin asta ea a provocat o împotrivire față de Moise în adunarea poporului (Numeri 12:10). Astăzi sunt mulți la fel de albi cum a fost și ea și, totuși, există un popor de preoți care vorbesc cu Dumnezeu, având sângele Mielului înaintea lor și ochii ațintiți spre Golgota. Este ceata răscumpăraților care este îmbrăcată în haine de in subțire de un alb strălucitor; acestei rămășițe vrem să-i aparținem. Dumnezeu dorește să facem liniște și să spunem doar ce a spus El.

Pavel, insuflat de Duhul, poruncește femeilor să tacă și spune: „...ca în toate Bisericile sfinților. Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul în ele, ci să fie supuse, cum zice și Legea” (1 Cor.13:33-34). Acesta este un „Așa vorbește Domnul!” în Cuvântul Său. Lor nu le-a fost interzis să se roage sau să proorocească. Toate surorile trebuie să știe că fratele Branham, în calitate de prooroc al lui Dumnezeu pentru acest timp trebuie să spună unele lucruri despre egalitatea în drepturi și despre emancipare; nu-i făcea plăcere să le spună, ci le spunea pe baza viziunii și a inspirației directe a Duhului Sfânt. El a făcut-o din dragoste și asta în detrimentul slujbei sale, cu scopul de a-i ajuta pe ceilalți.

Vrem noi să ne așezăm de partea lui Dumnezeu și să nu fim purtători de Cuvânt ai pârâșului? Cel care în mijlocire împlinește o adevărată slujbă de preot, acela stă lângă Dumnezeu, Cel care împlinește planul Său de mântuire.

Evanghelia împărăției

În timpul lunilor trecute și în mod deosebit în timpul ultimelor mele călătorii în Africa, m-am simțit îndemnat să cuget la ceea ce Domnul vrea să spună prin Evanghelia Împărăției. Atât cât pot să înțeleg, acest lucru trebuie să se împlinească în două moduri. În primul rând, este vorba de chemarea Bisericii-Mireasă afară din confuzie prin Mesajul timpului de sfârșit și, în al doilea rând, este vorba despre propovăduirea Evangheliei Împărăției ca să slujească de mărturie tuturor oamenilor. Domnul nostru a spus: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14). Nu este scris că este Evanghelia vindecării și a mântuirii, ci Evanghelia Împărăției care trebuie propovăduită ca mărturie. Acest lucru este în concordanță cu Apocalipsa 14:6: „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și ori cărui norod”.

În cer este anunțat ce se întâmplă pe pământ. Contextul arată că se petrece în timpul de sfârșit. Nu este vorba de o Evanghelie unde doar mântuirea și vindecarea sunt predicate, ci Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu în care întreg planul lui Dumnezeu este propovăduit, adică prezentarea întregului plan de mântuire al lui Dumnezeu. Acum, toți evangheliștii predică Evanghelia, introducând-o într-un program oarecare, după bunul plac. Pentru a putea vorbi despre partea profetică și pentru a vedea ce se va întâmpla în viitor, este nevoie de o privire pătrunzătoare de vultur.

Mersul în cadență

Fratele Branham a văzut într-o vedenie că Mireasa, în mersul său, a ieșit din cadență și el a trebuit să o îndrepte. Eu sunt convins că fiecare în parte, cât și fiecare grupare vrea să aibă propriul ritm, dar acum a venit timpul pentru Mireasă să intre în ritmul pașilor Domnului. La începutul anului trecut, Domnul mi-a pus pe inimă să tipăresc predicile fratelui Branham care au avut loc la Jeffersonville după deschiderea peceților; și alți frați au exprimat aceeași dorință în ultimele luni. Toți frații care au o responsabilitate și au înțeles despre ce este vorba, se concentrează acum pe distribuirea predicilor și, pe cât pot, într-un număr cât mai mare de limbi, astfel încât Biserica Mireasă să poată primi peste tot aceeași hrană. Predicile înregistrate la Jeffersonville în anii 1963-1965 vor fi tipărite așa încât să ajungem, dacă va fi posibil, să publicăm fiecare predică care a fost predicată în ultimii 3 ani ai slujbei fratelui Branham.

În acest fel, scopul văzut mai dinainte de Dumnezeu cu fiecare trebuia să poată fi atins. Cuvântul descoperit nu se întoarce la Dumnezeu fără să împlinească scopul pentru care a fost trimis. De exemplu, frații noștri din Africa de Sud, vor să tipărească în engleză, cu o gramatică corectă, așa cum fratele Branham a dorit dintotdeauna. Pe viitor, țările vorbitoare de limbă engleză vor fi ajutate pornind de aici. După ce Domnul a început să lucreze într-un mod deosebit în țările din estul și din centrul Africii, frații din Kenya au fost gata să traducă aceleași predici în limba swahili, pentru că este limba cel mai des folosită în aceste țări. Cu ajutorul lui Dumnezeu, noi sprijinim această muncă, iar de tipărirea broșurilor se ocupă frații din Africa de Sud.

Trebuie să fie spus foarte clar că fratelui Branham, și nimănui altcuiva, i-a fost dată însărcinarea de a pregăti a doua venire a lui Isus Hristos. El însuși spune aici, cu privire la predicile sale: „În aceste predici se găsește credința de răpire!” Așadar, nu este un frate care vorbește, ci în Mesajul Profetic inspirat direct de Dumnezeu se

găsește tot ceea ce avem nevoie pentru pregătirea noastră, până la transformarea și răpirea noastră. Iată de ce, nu este nevoie ca cineva să tâlcuiască după propria părere Cuvântul vorbit prin fratele Branham. Nu este decât un singur mesager și un singur mesaj. Cine vrea să aibă originalul trebuie să asculte predicile fratelui Branham. Nu este decât o Mireasă a Cuvântului descoperit, dar sunt multe interpretări ale Cuvântului descoperit. Pentru cei care aparțin Miresei, toate tainele se găsesc în Mesaj: Pecețile, Tunetele și toate celelalte. Aceste suflete vin să se odihnească în Dumnezeu. Este de râs când vezi ridicându-se frați care gândesc că dacă nu crezi părerea lor nu vei fi răpit. Nu este decât un alt fel de catolicism bine gândit, în sensul că, în afara bisericii lor nu există mântuire. Dar, mulțumire fie adusă Domnului, că El îi conduce pe ai Săi cu pas sigur către desăvârșire.

Mulțumesc din toată inima celor care au luat parte la răspândirea Mesajului dumnezeiesc fie prin mijlociri, daruri sau în orice alt fel. Dumnezeu vede și știe toate acestea și le va răsplăti.

Așa cum auzim de peste tot, predicile fratelui Branham sunt, într-adevăr o mare binecuvântare pentru mulți oameni. Vă rugăm, lăsați la o parte tot ceea ce pare greu de înțeles și nu vă faceți griji în legătura cu asta. Domnul este credincios și la timpul potrivit El vă va dărui lumina necesară în legătură cu toate neînțelegerile. Dacă fratele Branham a vorbit despre a Treia Tragere sau despre a Șaptea Pecete sau despre cele Șapte tunete sau despre orice alt lucru, noi trebuie să așteptăm până când avem toate predicile pentru a avea o privire de ansamblu. În fond, el atinge aceleași lucruri, dar în contexte diferite. Prin harul lui Dumnezeu, totul va deveni clar și orice lucru își va găsi locul în Planul lui Dumnezeu. Este ușor de înțeles că trebuie, pe cât posibil, să citim și să ascultăm toate predicile înainte ca să ne formăm o părere finală. Pe moment este posibil ca să ajungem la o concluzie grăbită și parțială despre o temă, pentru că nu au ascultat totul în legătură cu acel subiect. Dar suntem convinși în legătură cu acest lucru că urmăm Cuvântul profetic și recunoaștem că Domnul îi conduce pe ai Săi în mod minunat.

Credem că în viitor Cuvântul lui Dumnezeu va fi confirmat la fel ca pe vremea apostolilor și că Biserica va avea parte de aceleași binecuvântări. Vrem să ne lăsăm uniți de Dumnezeu prin dragoste, să ne rugăm unii pentru alții și să credem că Domnul nu va dezamăgi pe niciunul dintre cei care-și pun încrederea în Domnul.

Pentru anul 1981, doresc din toată inima fiecăruia dintre voi binecuvântările lui Dumnezeu și toate darurile bune care nu pot veni decât de la Dumnezeu. Gândiți-vă la mine în rugăciunile voastre. Bătrânii și toți frații noștri vă salută și se știu în legătură cu voi toți.

Frații noștri din lumea întreagă mulțumesc, fără să-i cunoască, tuturor celor care își asumă povara cheltuielilor necesare pentru a duce acest mesaj; din nou ei îmi cer să vă transmit salutările lor. Cât de des am auzi cuvintele pe care fratele Branham le-a auzit în legătură cu trăirea de „dincolo de perdeaua timpului”, când el a auzit o mare mulțime spunând în cor: „Dacă tu nu ai fi fost trimis, noi nu am fi fost aici”! Eu nu vreau să mă compar cu un astfel de bărbat al lui Dumnezeu, dar un lucru e sigur: la fel și eu trebuie să port Mesajul în lumea întreagă pentru binele celor care vor merge în slava Sa.

Din însărcinarea lui Dumnezeu,
Fr. Frank

